

Illar Mõttus

Poiss poiss
kussa lähed
müts vildaki
mõte tõllakil
õnn kummargi
suu naerukil
arm hauani
elu lõuani
käsi südamei
diplom taskus

Mul on Madonna pilt
mille ees hulluks
läinud on mehed
Kuid see on vaid silt
millele kunstnik
värvi seganud vähe
Sinu eest hullust ei peida
oled ehe ise
Pildid tulle ma heidan
ronin siis ka ise
Siis ma põlen ja põlen
järjest mustemaks pahkub mu
keha
ja sa ei saa midagi teha

Reis ANTIMAAAILMA

GERMAN DROBIZ

Meie instituuti otsustati lähendada teaduse eesliinile. Vaevalt jõuti lähendada, kui eesliin edasi nihkus. Meid tõugati veel kord tagant, aga eesliin nihkus uuesti edasi. Siis pöörutati meid nii, et me lendasime üle igasuguste liinide ja piiride. Põrsatasime maailmaruumi sügavusse ning leidsime end... antimaa-ilmast!

Mina isiklikult sel päeval õppetööd osa ei võtnud ja seepärast ei märganud midagi. Tulen järgmisel päeval instituuti, seal aga on kõik juba vastupidi.

Kõigepealt mängisime me kõik koos lektoriga tahvil laevade pommitamist. Vaid kaks paadunud mahajääjat lugesid viimases reas salamahti õpikut.

Seejärel läks meie grupp arvestusele ja küsitles kooris õppejõudu. Kuna tegemist oli antimaaailmaga, siis uuristas õppejõud kõik raamatust mäha. Aga kuna see oli ikkagi antimaaailm, siis panime me talle suurepärase vastuse eest kahe.

Pärast õppetööd kutsus mind välja antidekaan ja ei lubanud mul enam keelduda stipendiumist.

Kassa juures ütles mulle Inna: «Tuleb välja, et sa oled

ilus ja tark.» Me jalutasime puhvetisse ja jõime antilimonadi.

Ohtul sai teatavaks, et kõrgema hariduse ministeerium leidis meid võimsa raadiotelekoobi abil üles ja toob nüüd pärismaailma tagasi.

Poisid norutasid ja olid nõutud. Mina aga käisin arvestusraamatuga kõik õppejõud läbi ning lasin endale kõikidesse ainetesse kõikide kursuste eest mitterahuldavad panna. Tagasitulekul harilikku maailma muutuvad need ju kõik ümber viiteks!

Peagi instituut võpatas ja hakkas tõusma. Raadiost kostis antibass, mis teatas meie startidist. «Vähevõitu saime võõrsil olla», — mõtlesin mina ja ärkasin.

Ärkasin tavalises maailmas, kõige tavalisemas ühiselamus, ja tormasin kõigepealt arvestusraamatut vaatama. Kõik sissekanded olid kohal, mitte ükski neist ei olnud muutunud.

Ma panin riidesse ja lonkisin antiviimehe antiküire kõnnakuga instituuti.

Tõlkinud
REIN KRUS

A. PILDII joonistus

KAS TEAD, kuidas lõhnavad KIBUVITSAD?

Tead sa, milline lõhn on kibuvitsal, mis õilmitseb mereannal? Sa ei tea? Oled näinud, milline on meri päikeseloojanguga aegu? Sa ütled, et sul on see nägemata. Tead sa, kui õnnelik on armastav inimene? Ei, sul on see tundmata. Oled sa näinud, kuidas laps naeratab vastu emale? Ütled, et seegi on sul nägemata. Mõistad sa valu kalli inimese kaotuse pärast? Sa vaikid. Sa ei oska sellele vastata, sa ei tea seda.

No ütle, mida sa siis üldse tead? Kas vaid seda, et inimesed üksteist petavad, et maailmas on nii palju kurjust ja

valu? Ütle, miks näed elu nii tumedais toones? Miks ei märka sa head ja ilusat enese ümber? Taas sa ei vasta, vaikid vaid.

Kas tõesti elad sa, kuulmaks teistelt, kui kaunis on maailm su ümber? Vastamiseks küsijale, et tundmata sulle on õrnus ja ilu ja arm?

Vaata, missugune on meri, kui päike loojumas on! Jäta kord mererännal ja sa tunned, kuidas lõhnavad kibuvitsad. Vaata, kui õnnelikud on nemad, kes sulle käsikäes vastu tulevad. Heida avasilmi pilk enese

ümber ja sa tunned, kus on õnn. Õnn tunda enese ümber ja endas päikesepaistet. Õnn näha, kuidas laps õnnelisel pilgul vaatab emale otsa ja naeratab talle. Opi-ometi tundma ümbritsevat ja sa leiad, et head on tuhat korda enam halvast. Parandamatu pessimist sinu muutub optimistiks. Ja siis tead ka, kuidas lõhnavad kibuvitsad mererännal... milline on meri loojangul... ja et õnn armastada ning olla armastatud.»

KRISTA HOLM
KÜ-21

Noore meremehe mälestustest

«CAPELLA» VIIMANE MEREREIS

«Capella» oli vana barkantiin ja me olime viimased, kes sellel laeval inimesteks said. Meid oli nelikümmend.

Lõppes suvepuhkus. Tulime kooli, karvased ja päevitunud. Olete vist näinud merekooli hoonet Võidu väljakul? Vanasti oli see peente preilide pansionaat, kus kehtis range kord. Me seisime selle maja hoovis ning kuulasime traditsioonitruu tsükliülema kõnet. «Naprerraa-vo!» ning üheksakümmend meest marssis juuksurisse. Ülesanne oli selge — meie pead pidid olema pügatud ja «poluboks». Midagi Doni kasakate ja viiekümne aastate koolipoiste soengute vahelpealset.

Käisime ära. Seisime rivis. Kõlas käsk: «Mütsid maha!»

Üheksakümmend suvise päikese all läikivat kõrvisat ilmusid tsükliülema silmade ette. Üheksakümmend pead olid hoolikalt paljaks pügatud ning postlamaslagi laikima löödud. Tsükliülema tegi porgandi häält ning püüdis hammustada oma pagunit.

Meresõit kestis juba kolmandat päeva. Taevas oli sinine ning pootsman luges ohutustehnikat. Jäi meelde, et tööde ajal seal üleval peab nuga paelaga vöö külge kinnitatud olema.

Paari tunni pärast istusin raudotsas ning teostasin remonttööd. Nuga, umbes selline, millega ema porgandit puhastab, oli hoolikalt vöö külge seotud. Tööriist oli nürivõitu ning töö ei istunud.

Mis mul siis ikka üle jäi, kui

mitte alla ronida ning paremat riista paluda. Pootsmanil oli raske ebaseaduslik soome puss ja selle ta andis minu kätte. Jällegi istusin kolmekümne jalala kõrguses ja tegin tööd. Taevas oli sinine ja puss loomulikult libises käte vahelt välja. Ronisin alla. Pootsman päevitas tekil lamades, kuid ta silmad olid imelikult kõõrdi. Paari tundi kaugusel tema kõhust, kolmandiku võrra tekilava sees, vibreeris puss. Poole tunni jooksul, mis kulus selle välja-sikutamiseks, sain suurepärase näite õige meremehe vandumisvõimetest.

Vedasin kihla, et istun tund aega riidekapis. Parda taga loksusid lained, tuul oli täitsa tugev ning kommikarbis, mis ma oma vägitoe eest saama pidin, olid magusad monpansejed. Vaevalt jõudsin ma kapi ukse seestpoolt sulgeda, kui kuulsin kahtlast mirinat. Proovisin uksi liigutada, kuid lootusetult. Kokkulepped seda ei olnud, kuid poisid panid ikkagi kaks suurt kasti kapi ukse ette. Kell oli pool kaheksa. Õhk oli tolmu täis. Veerand tundi pühendasin Annele. Pool tundi unistasin sellest, mis ma teen, kui saan endale «Moskvitsi». Aeg oli vist läbi, aga uksest olid ikka kinni. Tõstsin häält. Poisid naersid.

Poole tunni pärast panin suitsu ette — selle ulatas mulle tagapraost üks hea inimene. Kadedusega vaatasin vilust, kuidas ta vabades istub. Aeg venis. Hakkas kisama, et põlen, ja laseks pilust suitsu välja. Aga... aga kui ma tõepoolest põlema lähen? Poisid niikuinii ei usu. Hoolega ja värisevate kätega proovisin suitsu kustutada. Eks proovige seda

teha kaltse täis pisikeses riidekapis.

Lainetus tugevnes. Kell oli vist juba üheksa. Poisid jõid teed ja naersid mu kaebuste üle. Mõtlesin, et kui välja saan, peksan nad kõik läbi. Järsku kustus tuli. Kuulsin koledat kisa ja poisid jooksid välja. Mina istusin kapis. Kuradid! Kas ma pean uppuma? Kaabakad, pätid! Ise panid jooksu. Mõrtsukad! Tagusin jalgadega vastu uksi. Tugev tammepuu pidas vastu. «Appi!» Vaikus. Ei kedagi. Nüüd lähen põhja. Mõrtsukad! Noh, aega mul veel on. Laev vajub aeglaselt põhja. Mina ka. Nuuksudes hakkasin uksi loksumata. O-o-o! Liigub! Lõin kaks korda jalaga. Ei midagi: pooleseentimeetrisest pilust ma välja niikuinii ei saa. Aeg aga lähleb, laev vajub aeglaselt põhja. Ma olen ju alles viieteistkümnendaastane... Ülevallt hakkas tilkuma vett. Seda tuli üha rohkem. Ma ei tahtnud surra. Istusin kapis, mis pidi mu hatuks saama ning nutsin siiralt, südamest. Lõpp!

Poisid ei kannatanud välja. Kui nad mu ulgumist kuulsid, siis panid kõik kolmekümne üheksa hirmsasti naerma. Süttis valgus. Mina ei uskunud, et surm toob niisuguseid illusioone. Reeglite järgi pidi mulle kogu mu elu meelde tulema.

Pärast sain teada, et mulle kallati kompotti kaela.

KUIDAS MA ENDAST VÄLJA LÄKSIN

Sel päeval nägime esmakordselt Volli pruuti. Tüdrukü lühikese seeliku alt paistsid sirged päevitumata jalad ja Volli oli uhkust täis. Mõtlesin siis,

et olen ma mees või... ning otsustasin, et...

Raha oli mul umbes kaheksakümmend kopikat. Lugesin neid kahtkümmet paar korda üle ning mõtlesin, et taskud peaksid ikka raskemad olema.

Poole tunni pärast leidsin kompanjoni, kes oli samas seisukorras.

Riias on palju parke. Pargid on seal midagi klubide taolist. Parkides istutakse hommikul, päeval ja õhtul. Oõsel istutakse ka. Me tahtsime samuti istuda tamme all ning... natuke läti keelt õppida.

Ostsime paki «Severit» ja läksime parki jalutama. Vastu tulid kaks tüdrukut. Meie marsisime neist mööda. Poole tunni pärast leidsime tähelepanuväärsemaid objekte.

«Es milu tevi, meitene!» tervitas mu kompanjon.

«Ah, jätta, pane napp kinni, demonstreerisin oma mitte-lätlasest päritolu. Jätkasin vene keeles: «Vabandust, kas te saaksite juhatada meid rongijamama?»

Tüdrukute keeleoskus oli minu omast veidi täiuslikum ning nad nõustusid viisakalt. Marsisime jaama poole ning ma lootsin, et sel päeval Tallinna ronge enam ei lähe. Ma olen õnneseen, ja tõepoolest, rongi enam ei läinud.

Vestlesime. Põhiliselt ilmast. Siis tundsin huvi, kus tüdrukud õpivad. Selgus, et kunstistuudis.

Mul hakkas häbi oma vormipükste ja pügatud pea pärast. Otsustasin, et pean tõestama oma kunstijanalise hinge olemasolu ning hakkasin rääkima Rubensist ja Tizianist. Kunsti-

inimestel löid silmad särama. Meenutasin Tiziani ja Gauguini. Kompanjoni suu vajus lahti. Veidi kriitiseerisin Manet't ning pidasin loengu Picasso varasest loomingust. Kui ma näivastideni jõudsin, olid kunstinaised äärmiselt vaimustatud. Dali ei pidavat mulle meeldima, sest ma püüdsin orienteeruda standardsetele arvamustele. Kunstikool on ikkagi puhta ja kõrge loomingu kool. Mühinat kirudes istusime pingile ja me suud langesid kokku.

Tüdrukutele tundus vist, et ma olen kunsti alal suur asjatundja. Tahtsin rääkida viisakalt Vütraltist, kuid tulevased kunstikorifeed avaldasid arvamust, et oleks aeg koju minna. Teel rääkisime ikoonimaalijatest. Pärast kutsusid tüdrukud meid peole. Olime õnnelikud, sest — kujutage ette — läti jungla! ja järsku läti loomingulise paremiku keskelt. Kompanjon soovitas mulle, et nii kiltide müttidega pole ta veel kunagi mässanud.

«See ongi meie tagasihoidlik elukoht.» ütles mu tüdruk, kui me peolt tagasi tulime, ja kadus uksest sisse.

Hakkasime meegi liikuma. Akki peatas mind kompanjon: «Oota, loe seda!»

Mu kompanjon jäi seisma ja mulle tundus, et nälid ta vist kukub. Maja seinal ilutses plaat:

MAALRITE-KROHVIJATE
KUTSEKOOI NR. 2

Siis läksin ma endast välja. Tagasi tulin alles seitsmekümneandal aastal, kui jälle armusin.

K. RIGO

KAS PUUDULIK TEADLIKKUS VÕI TEADLIKKUSE PUUDUMINE

(Algus 2. lk.)

töötajad, kes sel perioodil haiguse, komanderingus viibimise või mõnel muul põhjusel polnud instituudis (või võeti tööle hiljem), tsiviilkaitse normatiivide sooritamise vabastatud. Opeaasta tsiviilkaitsealases töös kestab kuni 1. oktoobrini ja hiljemalt selleks tähtjaks peavad normatiivid olema sooritatud kõigil instituudi nimekirjas olevatel töötajatel.

On endastmõistetav, et nõutavad teadmised ja oskused peavad hilinejad omandama iseseisvalt. Selleks tuleb neile soovitada brošüüri «Seda peab igaüks teadma» (1972. a. väljaanne) ja võimaldada kasutada allüksuse tsiviilkaitse instruktoriga (grupijuhiga) konsultatiivset abi.

Ülaltoodu kehtib täiel määral ka nende kohta, kes vabandava põhjuseta ei võtnud osa kevadtalvel toimunud õppustest.

Arvestuste ja normatiivide vastuvõtmiseks tuleks teaduskondade dekaanidel määrata komisjonid ja tõhustada kontrolli selle töö üle.

Tsiviilkaitsealase ettevalmistamise senised kogemused näitavad, et on vaja rakendada abinõud õppetöö distsipliini ja kvaliteedi tõstmiseks, tõhustada parteipoliitilist kasvatustööd töötajate hulgas ja suurendada kateedrijuhatajate osatähtsust ning vastutust alluvate ettevalmistamise eest.

27. veebruari s. a. otsusega tsiviilkaitsealase sotsialistliku võistluse kohta kohustas instituudi parteikomitee teaduskondade ja kateedrite parteibüroosid pidevalt abistama tsiviilkaitse õppegruppide juhte ja formeeringute komandöre isikulise koosseisu õpetamisel, ära kuulama nende aruandeid teaduskondade parteibüroode istungitel ja parteigruppide koosolekutel ning tegevdamata kontrolli tsiviilkaitsealase töö üle teaduskondades ja kateedrites üldse.

Loodan, et käesolev kirjutis aitab kaasa esiletõstetud küsimuste põhjalikumale läbiarutamisele teaduskondades ja kateedrites ning parteiorganites.

E. BAUMING
TPI tsiviilkaitse staabi ülem

Huvitav loeng külaliselt

Neljapäeval, 7. juunil toimus laevajõuseadmete kateedri spetsialiseeritud auditooriumis loeng teemal: «Suuretonnaažiliste laevade energeetilised seadmed ja nende arengusuundad».

Ettekandjaks oli Leningradi admiral S. O. Makarovi nim. Kõrgema Insenerilise Merekooli kateedrijuhataja prof. tehnikadoktor V. A. SEMEKA, kes saabus Tallinna TPI kutsel.

Auditooriumitais üliõpilasi ja õppejõude kuulas suure huviga NSVL Merelaevanduse Ministeeriumi juhtiva spetsialisti enam kui kahetunnist loengut ja esitas hulgaliselt küsimusi. Kohal oli ka rida eriala 0525 lõpetanud insenere.

P. MUREL
laevajõuseadmete kateedri juhataja

Borissovo linnakeses Minski lähedal 23. juunil 1923. aastal sündinud, astus juubilar pärast keskkooli lõpetamist Baumaninimelisse Kõrgemasse Tehnikakooli. Isamaasõda pööras kõik rajad rindele, juubilar tegi läbi sõjakooli ja suunati hoopiski

G. SOSKIND—2 x 25

maailma teise otsa — Kauglitta.

Kõrgema kooli lõpetamine nihkus seetõttu edasi. Esimeseks töökohaks sai talle suur mootorihitustehas. Peagi suunati G. Soskind Tallinna, kus ta 1952. a. alustas tsehhülemanna, lõpetas peatehnoloogina ja valiti TPI laevajõuseadmete kateedri dotsendiks.

Hiljem kaitses ta kandidaadikraadi, olles hea õppejõuna ka ühiskondliku töökoorma eesotsas parteikomitee sekretärina ja parteikomitee liikmena. Praegu on ta energeetika teaduskonna parteibüroo sekretär.

Lahke naeratusega on juubilar abivalmis, olgu siis vajalike paberite allakirjutamisel või tehase abistamisel kõikide keeruliste takistuste kiuste. G. Soskind on vilunud pedagoogina

ja teadurina pälvinud kõigi tunnustuse ja lugupidamise.

Sõjas saadud viiele autasule lisandusid rahu ajal neli autoritunnustust, kaks last, 35 teaduslikku tööd ja aiaanduskruun Vääna kandis. Sealne madal veeseis, töömehe keskmine kasv ja kõrgem haridus võimaldasid juubilaril mõne aastaga suurema kokku seada. Peagi võrsusid püri- ja ploomiistikuist sihvakad puud.

Gennadi püsivaks hobiks on peale eesti keele õppimise veel jalgsi käimine, millest võib välja kujuneda ka tervisejooks. (Auto on tal olemas).

Tegemist on väärt mehega, kellele soovime südamest soovide täitumist ja, kärsitult klaase tõstes, hüüame: Elagu! Kolleegide nimel

P. MUREL

Aspirandist, REKLAAMIST JA REKLAAMFILMIST

TÖÖSTUSE JUHTIMISE JA PLANEERIMISE KATEEDRI ASPIRANT TEO SAIMRE lõpetas TPI majandusteaduskonnas 1969. aastal. Peale lõpetamist jäi ta assistendi kohale tööstuse juhtimise ja planeerimise kateedris.

* Teie eriala oli masinaehituse ökonomika ja organiseerimine. Kuidas tekkis huvi juhtimisalaste küsimuste vastu?

Algus sai tehtud kolmandal kursusel, mil loodi «Sigma» klubi. Klubi loojaks oli J. Toomaspoeg, samuti võtsid selle tööst aktiivselt osa J. Väljajaga ja R. Üksvärav.

«Sigma» oli poiste klubi, mis tegutses suhteliselt lühikest aega, kuid väga intensiivselt. Kuulasime huvitavaid loenguid, tegime lepingulisi töid.

Neljandast kursusest alates spetsialiseerusin juhtimisprobleemidele. Tudengipäevil sai tehtud kolme lepingulist tööd.

* Praegu olete aspirant. Mis sugusel teemal kaitsete väitekirja?

Aspirantuuri läksin 1970. a. lõpul. Sama aasta sügisel korraldati ÜTÜ raames Eesti Reklaamifilmi tellimisel Eesti NSV reklaamialane uurimistö. Tegime seda kolmekesi: Ivalo, Gerndorf ja mina.

Kuna reklaam väjas põhjalikumalt uurimistööd, siis anti mulle teema: «Reklaami korraldatus ning selle täiustamise teed Eesti NSV-s». Minu juhendaja on prof. R. Üksvärav.

Reklaami tähtsus kasvab pidevalt, kuna tõuseb rahvatarbekaupade tootmise maht. NSV

NOOR SPETSIALIST TPI-s

Liidus on reklaami küllaltki vähe uuritud. Palju on huvitavaid probleeme, mis vajavad lahendamist. Käsitletud on mõningaid üksiküsimusi, kuid seni süsteemilt.

Oma töös vaatlen esmalt reklaami organisatsiooni, seda nii üldiselt kui ka konkreetset, lähtudes Eesti NSV tingimustest. Reklaami süsteem algab ettevõtte, seejärel ministeerium ning spetsialiseeritud organisatsioonid (meie vabariigis on selleks ainult ERF, üleildulises ulatuses on neid rohkem).

NSV Liidus on enamuse reklaamiorganisatsioonid koondised, kuid funktsioneerivad ebarahuldavalt. Meie vabariiki loetakse kõige eesrindlikumaks reklaami alal, seda eeskätt tänu ETKVL-ile ja ERF-ile.

Reklaami valdkonnas on kogu NSV Liidu ulatuses tehtud 5 kuni 10 kandidaaditööd. Mitmetes neist on uuritud reklaami ajalugu. Leidub vaid üksikuid tõesti häid töid.

Üks sõlmküsimusi on reklaami efektiivsus. Selle leidmiseks on tehtud mõned katsed. Leitakse kulutused ning kaubakäibe kasv reklaami mõjul. Viimane on komplitseeritud ning raskesti lähendatav küsimus. Komplekseid uurimusi teostatakse sotsioloogide ja psühholoogide poolt. Nii näiteks viidi TRÜ sotsioloogilaboratooriumis läbi uurimus toidukaupade kohta. Ka Tallinna Kaubamajas jälgitakse ajareklaamitud kaupade läbimüüki.

Selle aasta aprillis toimus Tallinnas üleiluline reklaamifilmide festival. Sõnavõttud olid

seal küllaltki subjektiivsed. Reklaami teevad tänapäeval peaaegu eranditult loominguliste erialade inimesed (kunstnikud, operaatorid, toimetajad). Puuduvad vastava eriala inimesed. Seetõttu on levinud pikk reklaamfilm. Eesti NSV-s tehakse ainsana NSV Liidus lühikesi, pooleminutilisi filme.

ERF on väga produktiivne, ka valmistab meie reklaamifilmi ühe filmi keemilist kiremini kui seda tehakse näiteks USA-s. Produktiivsuse ja kiiruse all kannatab aga sageli filmi kvaliteet.

ERF-is on välja kujunenud stsenaaristide ring, kellele antakse ülesanne kirjutada vastavale teemale reklaam, seejärel valitakse paljude stsenaariumide hulgast parim, mis kohe ka filmitakse. USA-s on reklaamifirmadel olemas nn. uurimuste osakond. Spetsialistid uurivad, mida inimene ühes või teises konkreetsetes esemes näeb, kogutakse andmeid eelnenud reklaami ja läbimüügi kohta. Seejärel töötatakse välja reklaami kontseptsioon või idee. Kogu sellest protsessist võtab osa hulganisti inimesi.

Ameerika reklaamispetsialistid otsivad reklaamitava kauba juures mitte selle üldtuntud omadusi, vaid kauba sootuks uusi, rahvale veel mitteavastatud külgi. Nii sugust moodust

Tehnika- kandidaat Rein Mesila

Tallinna Polütehnilise Instituudi masinaehituse tehnoloogia laboratooriumi juhataja Rein Mesila kaitses Kuibõsevi Polütehnilise Instituudi mehaanika-teaduskonna nõukogu ees väitekirja «Lõikeprotsessi uurimine malmide töötlemisel lühendatud tagatahuga teradega».

Autor uuris põhjalikult lõiketerade kulumisprotsessi ja töö tulemused võimaldavad töötada töövõljalikust malmide lõiketöötlemisel.

Nõukogu tunnistas Rein Mesila väitekirja kordaläinuks ja omistas talle ühel häälel tehnikakandidaadi teadusliku kraadi. Väitekirja valmis tehnikakandidaadi dotsent J. Gritsajenko juhendamisel ja ametlike oponentidena olid tegevad tehnikadoktor professor A. Reznikov Togliattist ja tehnikakandidaat dotsent J. Dubrov Rostovist.

Rein Mesila on sündinud 1937. aastal töölisperekonnas Tallinnas. Aastal 1961 lõpetas ta Tallinna Polütehnilise Instituudi masinaehituse tehnoloogia erialal ja alates 1964. aastast töötab ta samas õppeasutuses. Ta on kaheksa teadusliku artikli autor.

meil ei kasutata. Paljud USA firmad reklaamivad kaupu laste kaudu, sest lapsed on kõige «mõjuvam» kiht.

* Millised eeldused peaksid olema üliõpilasel, et tulevikus teadust tegema hakata?

Esmalt sügav huvi asja vastu, piisavalt teadmisi, analüüsimis- ja sünteesimisvõimet. Juhtimise osas on eriti oluline probleemide ning olukordade kompleksne nägemine.

Teaduse tegemine läheb järjest raskemaks, nõudes seega suurt visadust ja tahtejõudu.

Teo Saimrega vestles
REET TIPPO

EÜE-73

EÜE Keskstaap teatab, et EÜE-73 aktiivse tööperioodi avamine toimub 1. juulil Tallinnas. Malevlaste kogunemine kell 9.30 RAT «Estonia» vestibüülis.

EÜE-73 ettevalmistavate rühmade väljasaatmine toimub 24. juunil Tallinnas. Malevlaste kogunemine kell 9.30 TPI vestibüülis.

(TARK) TAGANTJÄRELE

See oli sõja-aastal 1944, kui ameeriklasest sõdur Bill Gilpin tegi Hollywoodi filmitähele Rita Hayworthile kirja teel ettepaneku tulla temaga lõunat sööma. Näitlejanna sekretär saatis sõjamehele eitava vastuse.

Nüüd juhtus Bill jälle Los Angelesi tulema. Juhtus seal ka sedasi, et ta kohtas linnas

juhulikult kunagist tuntud näitlejannat, kellel on nüüd eluaastaid viiskümmend kolm. Imekombel oli Billil ka taskus kaunitari sõjaegne keelduv vastus. Mees näitas seda Ritale ja kordas uuesti lõunalekutset. Nüüd oli Rita asjaga päri ja nagu ajalehed peatselt teada andsid, hakkasid nad edasist elurada käima ühiselt.